

Галина Вдовиченко

Госпіталь. Розвантажувальні дні

— 1 —

— Хлопці ногу мою знайшли, — повідомляє Володя-ротний. Він дмухає собі на пальці, бо за-надто спритно захопив горнятко свіжозапареного чаю — мало на підлогу не випустив.

Попереджала ж: гарячий! Що ще за муть про ногу?

— Яку ногу? — далася спровокувати на запитання.

Жодного поруху у Володиному обличчі. Він береться за ручку над головою, підтягується на лікарняному ліжку вище, підпихає собі подушку під спину. Кивок на ногу без ступні, сповиту бинтами: невже не зрозуміло?..

Хлопці з сусідніх ліжок ховають усмішки. Хтось тримає Марину на оці, хтось кидає короткі погляди — цікаво ж, як вона реагуватиме. Розважаються, наче шестикласники на уроці. Тільки у кожного як не рука в апараті з металевими спицями, то нога на витяжці.

— Щойно хлопці дзвонили, — незворушно веде далі Володя-ротний. — Знайшли, кажуть, твою ступню! Ага, кажу, то що? Як там вона, без мене? Почорніла... Навіщо ж вона мені, чорна? — Володя розводить руками: ні до чого, мовляв. — Кажу їм: а як там ситуація з сепарівськими ступнями? Бо мені й чужа підійде. Від-

рубайте у сепара. Ноги ж не винні. За дурною головою і ногам нема спокою. Я на сепарську ступню погоджуюсь!

Оповідач фиркає, випускає нарешті на волю широку усмішку. Хлопці підхоплюють хвилю. Довго ж стримувалися. Га-га-га! — струшує сміхом палату хірургічного відділення, — га-га-га!!!

Чорний гумор тут за таблетку править, за таблетку-антидепресант. Он як завзято регочуть. Особливо ті, хто без руки, без ноги. Смішно їм цієї хвилини — і слава Богу.

— А раптом не праву ногу пришлють? Раптом ще одну ліву? — вступає у гру Марина.

— То ходитиму «наліво», — відбиває подачу Володя, провокуючи новий вибух реготу. — Лівою! Лівою! Лівою!

Двері рвучко відчиняються. Медсестра. Ні, це вже занадто! Вона не потерпить безладу. Що за шум? За стіною, між іншим, люди відпо-

чивають! І на тумбочках поприбирайте зайве!
І на столі.

Медсестер і санітарок у госпіталі бракує, особливо тепер, коли поранених везуть та й везуть зі Сходу. Лікарі тут дива роблять, а от з доглядом проблеми, без волонтерів не обійтися. Ще й ліків катастрофічно бракує, та що там ліків — усього бракує, навіть питної води. В усьому потреба — в одязі, взутті, зубних пастах, щітках, станках та пінках до гоління, туалетному папері, серветках і пакетах до сміття.

Багатьох хлопців привозять роздягнених, без особистих речей. Одяг на них як не згорів, то подертий-закривавлений. Без підтримки волонтерів — ніяк. Тому й Марина тут, хоча у неї сім'я, діти, робота, кредит на житло, проблеми — усе, як у багатьох, а вона вечорами тут і вихідними тут. І Світлана у госпіталі, волонтер іще з Майдану, з «Медичної сотні». Коли у липні виявилось, що у госпіталі багато поранених і потрібні помічники, «Волонтерська сотня» узялася ще й за цю ділянку.

Студентка Настя навіть перевелася зі стаціонару на заочне, вже кілька місяців ходить у госпіталь як на роботу. Десятки дівчат з «Волонтерської сотні» забули про те, що таке вільний час, відклали до кращих часів неспішне кавування з подругами, походи у кінотеатр, вечір з книжкою... Навіть у свої персональні свята — дні народження, іменини — вони у госпіталі або працюють за потребами госпіталю: перуть речі, купують ліки, приймають допомогу, складають і оприлюднюють звіти. Гроші збирають на усе — від медикаментів до спорядження на фронт, організують додаткове харчування у реанімації, тримають зв'язок з іншими волонтерськими організаціями, передають на передову необхідне, навіть машини. Куплять, підремонтують — і на Схід. Організаторської роботи щодня новий віз. Доводиться робити усе: мити тих, хто сам не може, годувати поранених з ложечки, голити, стригти нігті, обробляти ранки, втирати антигрибкові мазі між пальцями ніг (на передовій іноді впродовж кількох діб не знімають берців)...